

види какво минува: видѣ едни черни кола, цѣли по-чернѣли, и малко другояче, които теглѣха полека два черни коня; вжтре въ колата лежеше единъ дълъгъ черенъ ковчегъ, а отпреде бѣше седналъ при возача солдатинъ, попъ съ кръстъ въ ржка и съ патрахиль на рамена. Задъ колата вървѣха на два реда солдати. Милена зѣпаше очудена; тя се недогаждаше, че вижда погребението на единъ войникъ; разбра само, че това шествие има нѣкакво черковно значение, разбра това по попа, който стоеше на колата съ кръстъ, и по мжжетѣ, които си сваляха шапката при срещата на черната колесница. . . Тя си продължи пжтя пакъ. Тя не попита никого какво бѣше това. Градски работи! Малко ли чудесии вижда въ тоя градъ, които нито е сънувала? Но ней що ѝ трѣбватъ всички тия чужди хора и чужди работи? Само Стоянчо ѝ е милъ, друго нищо нѣма за нея интересно, и въ тоя градъ и на свѣта. Едничкото нѣщо, което ѝ поговори на сърдцето, бѣха войниците! Тя виждаше въ тѣхъ Стояновитѣ другари. Кой знае, може-би и нѣкои отъ тия момци да се познава, да сж приятели съсъ Стояна!

Когато Милена щѣше току да улови друга улица. тя видѣ на желѣзната чешма, че се миеха нѣколко солдати; неволно хвърли очи на тѣхъ, като че искаше да види въ тѣхъ мжжа си, макаръ че тя хубаво знаеше, че мжжътъ ѝ не може да бжде тука. Но пакъ това не биде напразно. Тя видѣ единъ отъ солдатитѣ съ отхлупена назадъ шапка, който си обрисваше лицето съ кжрпа, и го позна. Той бѣше отъ село. Тя тичешкомъ отиде къмъ него.

— Димитре? извика тя весело.

— Добре дошла, Милено!

Войникътъ я присрещна и ѝ подаде ржката си. Първата дума на Милена бѣше за Стояна: виждалъ